

шосето Търново—Русе, а тукъ на самото шосе и отъ двѣтъ му страни имаше нѣколко хана и бакалници. Улицата тукъ бѣше буквално задрѣстена съ коля, волове и коне, около които се тѣлпеше много народъ. Тукъ тамъ между колята горяха огньове, надъ които висяха на триножници котлета, въ които коларитѣ си варяха качамакъ, или ястие.

Огневѣотѣ бѣха окружени отъ коларитѣ, които мълчишката грѣяха своитѣ вкоченявали отъ студѣ рѣцѣ. Казвамъ мълчишката, защото, дѣйствително, освѣнѣ отдѣлни думи, оканяния и okay-вания. другъ разговоръ се не чуваше. Наистина, отъ наведенитѣ на долу глави, отъ печалното изражение на лицата и погледитѣ се виждаше, че не съвсѣмъ лежки чувства обхващаха душицѣ на тия хорица. По облѣклото, което едва закриваше изнемошѣлитѣ имъ членове, се познаваше, че спромашията бѣ погледнала у тѣхъ съ двѣтъ си очи. Между това съ какви розови надѣжди тѣ — погонцитѣ (коларитѣ за които говоря бѣха дѣйствително русеки погонци) трѣгнали подиръ руската армия, като оставили у дома си мило и драго.

— Ехъ, сѣдбо, сѣдбо, защо си ме захвърлила въ този далеченъ отъ родното ми мѣсто край? се обаждаше нѣкой отъ сѣдящитѣ около огъня погонецъ.

— Отиде ми сивката! съ дълбока въздишка се okay-ваше другъ.

— Просто по срѣдѣ пладнѣ грабежъ: заслуженото съ кървавъ потъ не ти даватъ, се възмущаваше трети.

— Да се жалваме на началството, продума единъ отъ кржжика.

— Ехъ, да се жалваме . . . До Бога високо, а до Царя далеко, махна единъ съ рѣка и всички въ кржжика замълчаха.

Азъ се прислушахъ къмъ горния разговоръ въ това врѣме, когато се бѣхъ спрѣлъ не далеко отъ една группа погонци, сѣдящи около огъня, чакахъ пристигването на колята.

Мене ми се искаше да се приближа до тия бѣдняци и да ги распитамъ за тѣхното положение, но се отказахъ отъ това си намѣрение: и безъ туй се виждаше всичката грозота на okayнното имъ положение. А пъкъ не ми се и щѣше да изслушвамъ справедливото имъ негодувание по адреса на началството имъ, офицеритѣ началници на транспорта, за не доброто поведение на които, спрямо тѣхъ — погонцитѣ, твърдѣ много бѣхъ чуваль... Напримѣръ, разказвахъ, че много командири на интендантскитѣ